

Der er Lykke

ved at være et

Jordags barn.

1918

Ude paa Marken laa en gammel Høj. Folk sagde, det var en Kampshøj; det kan ogsaa godt være, det var det; men der var aldrig megen, der havde undersøgt den.

Ved Siden af Højen laa en lille Rønne; i den boede der en gammel Kone med sin Poin, Hans.

Han var en Snes Aar gammel og boede hos sin Moder, hvem han forsigede; Hans var nemlig en god Sin og en flittig og dygtig Arbejder.

En Aften laa han og tænkte ikke paa i Poin, han vendte og drejede sig, men lige meget hjalp det. Han kom da til at se ud af Vinduet og blev

forbavret over, at Træene inde ved
Højen lignede Bølv. Hvad var det?
Var det Maanestein? - Nej, der
var noget i Luffen. Hans sprang
ud af Pruzen og hen til Vinduet.
- Nej, se! - Højen havde løftet sig
lidt og et klart Skær kom inde fra den,
det var fra dette Skær, at Træene
fik deres Glans.

Hans var af Naturen videbegærlig, og
da han ikke var bange af sig, skyn
han sig i Kladderne, listede sig
indenfor og hen til Højen - og rijs
var han derinde.

Han gik omkring og saa paa Sa-
gene, alle saa ud til at være af

Solv, baade Skole, Borde, Vægge, køk
sagt alle. Men af levende Væsen
fandt han ingen.

Da pludselig hørte han det priske
og rasle udenfor, han skyndte sig
hen i en mørk Krog bag en Kojryg,
ger Skol og stod nu godt gemt der.

Da saa han en Flok mærkelige Skab-
ninger komme ind i Hølen; de lignede
Mennesker; men han havde aldrig
vel aldrig set saa grimme Mennesker.
De var laadne som Aber, havde en
stor, laun Næse og en veldig Mund,
og tudekede fjer, og noyle - det var
vist de foruæmeste - havde en
lille, køkk Hale, der stak bagud.

Der gik snart op for Hans, at der
var en Familien Trolde; han blev lidt
utryggetil til Mode; men han tænkte,
at naar han forholdt sig ganske
roligt, kunde han maaske slippe
for at blive ret og saa senere se at kom-
me ind af Højen.

Da de var kommen ind allesammen
gik den fornemteste af dem op og satte
sig i den højryggede Stol, bag hvilken
Hans stod. Da Trolde var kommen
til Fode, raabte han til nogle Luea-
Trolde, at de skulde lukke Døren,
hvorefter hele Højen sank og der ved
kom til at staa, hvor den stod om
Dagen. - Nu var Hans fangen

og maatte finde sig i at blive, hvor han
var.

Han fik dog ikke Tid til at speku-
lere over sin Skilling; thi Trolden
paa Thronen begyndte snart at tale:

„Mine kære Medborger! Jy har i
Nar lader jer kalde hid til Møde
for at forelægge jer en meget vigtig
Sag. For 77 Aar siden,
min kære Hustru ombom ved en
Ulykke; I ved vel alle, at Solen
kom til at skinne paa hende
en Morgen, saa at min Døde, Jy
har nu besluttet, at Jy igen vil
giftes; Jy var nemlig saa heldig
en Aften for kort Tid siden at se

Prinsessen, Kongens Datter her
i Landet, og da jeg straks blev for-
elsket i hende, bestemte jeg, at
hun skulde være min Kone, men
jeg vilde først forelægge jer det for
at høre, om I vil have hende til Dron-
ning. Hvis I vil det, gaar vi straks
igang til Klodder og henter hende, for-
med det gode faar jeg hende ikke til Ko-
ne." - Alle Trøldene raabte Hurra
for deres Konge og deres tilkommande Dron-
ning, og snart efter aabredes Højen igen
og hele Skaren drog bort. - Da de var
lidt udenfor Højen, skyndte Hans sig
ind; og han aabdede betydelig lettere,
da han stod inde i Gudsfri Natte.

Men hvad skulde han nu gøre? Prin-
sessemaatte fremfor alt reddes. Han
var straks klar over, hvad han skulde
gøre. Han skyndte sig til Flotter, og
da han var godt bekendt med Vejien og
kunde løbe stærkt, kom han til Flotter
lige før Toldene. Han fik ikke tid til
at fortælle Vagten, hvad han havde
de oplevet. Han skyndte sig blot at
pege paa Toldene, der kom henne paa
Vejien og sagde: "De Trolde der vil tage Prin-
sesse, lad dem ikke komme ind, og
kommer de ind, pas da paa Prinsesse
og forsvare hende". Vagten kiggede, men
kunde ikke se, hvad Troede. Hans
var bleven forrykt, og lo at han

„Naa, du kan se nogle Frode, det er vel ikke din Familie, siden du har saadant Gje for dem.“ Tazgen var, at Hans kunde se dem, fordi han var et Faidagsbarn, det var Tazgen derimod ikke, derfor kunde han ikke se. Hans saa med Forfærdelse, hvordan Frodene lydløst aabnede Porten og gik ind paa Slottet. Tazgen lagde ikke Mærke til noget. Hans kunde ikke dy sig, men raabte op om, at nu røvede de Prinsessen. Tazgen, som troede, at Hans enten var fuld eller sindssyg, tog ham i Haveren og førte ham ind paa Slottet, hvor han blev lukket ind i en lille

Thue. Der sad Hans mi og tænkte
over, hvordan det vilde gaa med
den stakkels Prinsesse.

Først næste Morgen blev der tuktet
op til Hans; det var en Mand,
der kom med nogen Blad til ham.
Han saa saa bedrøvet ud, og skønt
han ikke maatte tale med Fangerne,
kunde han ikke lade være med at
fortælle Hans, at deres kære Prin-
sesse var forsvunden om Natten,
og at de ikke havde nogen Spor at
gaa efter. Hans sagde da, at han ville
troede, han kunde give Oplysninger om,
hvor Prinsessen var, hvis han fik Fore-
træde for Kongen. Fangeroveren skyndte

sig til Kongen og fortælle om, hvad
Fauzen havde sagt. Straks efter
blev Hans ført for Kongen, og han
afgav nu hele sin Fortælling.
Kongen syntes, det lød utroligt;
men Hans svor paa, at det var sandt.
„Ja, men er kun i Højen, maa vi jo
kunde grave hende ud“, sagde Kongen,
og er det sandt, hvad du siger,
og faar vi Prinsessen igen, vil jeg
gøre dig til Prins, og hvis Prinsessen
vil have dig, vil jeg gøre dig til min
Trigerson!“ — De drog nu alle til Højen
med Hakker og Spader; men det var
umuligt at komme ned i Højen,
lige meget hvor meget de gravede,

de kom ikke længere. Endelig
opgav de det og drog igen til
Slottet. Hans gik dog hjem til
sin mor for i det at tænke over
hvad han skulde gøre for at
faa Prinsessen ind.

Han vilde først vente til mid-
nat, saa tænkte Højen sig maas-
ske op, og han kunde nok
smutte ind til Prinsessen.

Hans stod nu væk ved Højen;
men den vilde ikke tænke sig
op. Dog saa en Gang saa han
en Laage blive adnet og en Troll
komme ind. Hurtig smuttede
Hans ind, og da han jo nu var

kendt med Forholdene, lærte han
stille langs Væggen hen bag den
høje Stol. Denne Gang var det
Prinsessen, der sad i den, men
dens Troldene varrede hende og
for at gøre hende det saa behageligt
som muligt. Det lod imidlertid
ikke til at gøre Indtryk paa hende,
for hun sad og græd, saa det var
en Ynk at se.

Troldkongen stod og trøstede
hende og sagde, at hun kunde
lige saa godt slaa sig til Ro her,
da der ikke var noget Menneske,
der anede, hvor hun var, saa
det var umuligt for nogen at

guide hende, desuden turde de
mig ikke mere lække Højen helt
op, da de var bange for, at nogen
skulde komme ind, eller at
mig skulde løbe ud. Thi
skulde bare være glad, saa gik
det nok, og saa skulde de
holde Pyllert om 8 Dage.

Han gik mig vel, og Hans
skynde sig at tvivle til Prin-
sessens, at han var bry hendes
Hol, og han skulde nok se at føl-
se hende. De affære saa, hvad
de var at gøre, og da det var endt,
kravde Hans igen langts Vægen
hen til Laagen, der saa han lidt

og ventede; iigen havde lagt
Mærke til ham. Da gik Laagen
igen op, og den samme Trold
kom hjem. - Hans var i en Fær-
tude i det fri; men han opdage-
de nu, at hele Natten var gaaet,
saa at han maatte vente til
næste Nat med at udføre sit
Værk.

Da det blev Midnat igen, gik
han ud til Højen, og da han vidste,
at Trolden var dæmme, gik han
dristigt hen til Laagen og buldede
paa, idet han raabte: Troldkonge,
Troldkonge, luk Højen op; gik kom
mer her med Prinsessens Udstyr;

Kongen mener, at Prinsessen
ligesaa godt kan faa dig som en
anden Konge." Troldene blev
saa forblævede. Hvorfra vidste
Kongen, at Prinsessen var
i Højen? Han maatte jo i
Virkeligheden være en stor
Troldmand. Og da Trolden
som skryt var dunn, troede
han straks, at det passede,
hvad Hans raabte. Han
lod da straks Højen løfte sig,
og da alle Troldene var opstyg
af at se, hvad det var for
Udsigt, der kom, skyndte
Prinsessen sig ind til den

modsatte Side og løb alle, hvad
hün kunde. Hans var allere:
de vak, da Højen løftede sig,
han løb nemlig saa snart, han
havde raabt. Nu mødtes han
og Prinsessen et Stykke længere
vak, medens de varrede Træl:
de bildrende og kykende løb
ind i Højen og luskede den
efter sig. Piden har man al:
drig høit noget til dem.

Men Hans og Prinsessen
gik op paa Slotet, og Kongen
holdt, hvad han havde lovet Hans.
Og da Prinsessen syntes godt
om ham, blev deres Bryllup

svare fejret med stor
Pragt og Herlighed.